

morišče. Povem vam, da so mi stopile solze v oči, tako se mi je zasmilila ta uboga družinica. Kdo je mogel biti tako sirov, da je razdril ta dom, vzal staršem otroke in otrokom življenje! Komaj da so se živalce zbudile k življenju, jim je bilo že vzeto. „Triptitip!“ se je žalostno oglasila starka v smreki. „Triptitip!“ ji je odgovoril starec na visoki bukvi. Še sta obiskovala gnezdo, kakor da ne bi mogla verjeti, da so v resnici mrtvi mladički, ki sta jih s toliko ljubeznijo grela in krmila.

Od takrat nisva več opazovali ptičkov in njih življenja. Še je ena ali druga zagledala kakšno gnezdece, a nobena si ni upala blizu, da ne bi motila te tihe sreče ali pa da ne bi pokazala s svojo radovednostjo komu drugemu skrito domovje ptičje družinice.

Nada.

(Po Geiblu.)

*In naj še huje nas mrazi,
naj ostra burja zunaj brije,
naj led se dela in sneži,
pomlad nam vendar še priklje!*

*In naj pred solncem le meglé
kupičijo se s tem gosteje,
učakal svet bo vendar dne,
ko solnce gorko se prismeje!*

*Oj, tiho, tiho, srce, zdaj,
naj led le devlje te v okove,
saj vendar pride lepi maj,
izvor radosti, sreče nove!*

*In če se tudi tebi zdí,
da več rešitve tukaj ni ti,
v Boga zaupaj trdno ti:
vesela pomlad mora priti! . . .*

Janko Leban.

Skladateljeva molitev.

*Tebi, Stvarnik moj presveti,
htel bi svirati in peti,
da donel bi pesmi glas
daleč v mesto tja in vas!*

*Torej daj mi melodije,
daj vznese harmonije,
v Tvojo čast naj zadoné,
srca vnemajoč za Té!*

*Ko bom moral svet pustiti,
pred Tvoj sodnji stol stopiti:
ne zavrzi me nikar,
milosti mi sini žar!*

*Tam v Ceciljini družbi
naj bom vedno v Tvoji službi,
z nama ves prepevaj raj:
„Hvala, čast Ti vekomaj!“ —*

Janko Leban.